

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6816/2554

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ โจทก์ นายอภิณัย เรืองคำจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 277 ทวิ, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 278, ป.อ. มาตรา 280

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะจำเลยกระทำความผิด และต้องใช้บังคับแก่คดีเนื่องจากกฎหมายที่แก้ไขในภายหลังไม่เป็นคุณแก่จำเลยนั้น มิได้ให้คำนิยามของการกระทำชำเราไว้ แต่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง ที่แก้ไขในภายหลัง ให้คำนิยามของการกระทำชำเราไว้ว่า หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำ กระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือ ช่องปากของผู้อื่น หรือ การใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น ซึ่งเป็นเพียงการขยายความแต่ก็ยังคงเทียบเคียงการกระทำชำเราหญิงตามกฎหมายเดิมได้ ความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราหญิงนั้น ผู้กระทำจะต้องใช้อวัยวะเพศของตนกระทำในลักษณะใกล้ชิดพร้อมที่จะใช้อวัยวะเพศสอดใส่กับอวัยวะเพศของหญิงผู้ถูกกระทำ การกระทำของจำเลยที่ใช้ร่างกายบังคับผู้ถูกละเมิด ลากตัวผู้เสียหายเข้าไปในห้องน้ำ ล็อกประตูห้องน้ำ ถอดกางเกงขึ้นนอกและกางเกงในของผู้เสียหายออก แล้วจับนมและอวัยวะเพศของผู้เสียหาย ซึ่งถือเป็นการกระทำการลวนลามผู้เสียหายแล้ว แต่จำเลยยังไม่ได้ถอดกางเกงที่ตนเองสวมใส่ออก การกระทำของจำเลยจึงยังไม่ถึงขั้นที่พยายามใช้อวัยวะเพศของตนเองสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย จึงถือว่าลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยยังไม่อยู่ในวิสัยที่จะกระทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดเพียงฐานกระทำอนาจารผู้เสียหายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสเท่านั้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276, 277 ทวิ (1), 278, 280 (1), 297 และ 310 จำเลยให้การรับสารภาพความผิดฐานห่มเหงหรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำความผิดใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย กับฐานกระทำอนาจารและฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรา แต่ปฏิเสธว่าการกระทำความผิดดังกล่าวไม่ถึงกับเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276, 277 ทวิ (1) ประกอบมาตรา 80, 278, 280 (1), 297 (ที่กฎหมายตรา 297 (8)) และ 310 วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำอันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัสกับความผิดฐานกระทำอนาจารเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัสเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส ซึ่งเป็นบทหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 12 ปี ฐานห่มเหง

หรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นต้องปราศจากเสรีภาพในร่างกายนั้นรับอันตรายสาหัส จำคุก 6 ปี รวมจำคุก 18 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 9 ปี จำคุก 9 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่าการกระทำของจำเลยในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส กับความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นต้องปราศจากเสรีภาพในร่างกายนั้นรับอันตรายสาหัส เป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278 และ 280 (1) อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้จำคุก 8 ปี เมื่อลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 4 ปี ยกฟ้องโจทก์ สำหรับความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรา เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และ 277 ทวิ (1) ประกอบมาตรา 80 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า พิเคราะห์แล้ว คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการเดียวว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายใช้ในขณะจำเลยกระทำความผิดคดีนี้และต้องใช้บังคับแก่คดี เนื่องจากกฎหมายที่แก้ไขในภายหลังไม่เป็นคุณแก่จำเลยนั้น มิได้ให้คำนิยามของการกระทำชำเราไว้ แต่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง ที่แก้ไขในภายหลังให้คำนิยามของการกระทำชำเราไว้ว่าหมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น ซึ่งเป็นเพียงการขยายความแต่ก็ยังคงเทียบเคียงการกระทำชำเราหญิงตามกฎหมายเดิมได้ ดังนั้นการจะเป็นความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราหญิงนั้น ผู้กระทำจะต้องใช้อวัยวะเพศของตนเองกระทำในลักษณะใกล้ชิด พร้อมทั้งใช้อวัยวะเพศสอดใส่กับอวัยวะเพศของหญิงผู้ถูกกระทำ การกระทำของจำเลยที่ใช้ร่างกายบังคับอุดกระชากลากตัวผู้เสียหายเข้าไปในห้องน้ำ ล็อกประตูห้องน้ำ ถอดกางเกงชั้นนอกและกางเกงในของผู้เสียหายออกแล้วจับนมและอวัยวะเพศของผู้เสียหาย ซึ่งถือเป็นการกระทำการลวนลามผู้เสียหายแล้ว แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยยังไม่ได้ถอดกางเกงที่ตนเองสวมใส่ออก การกระทำของจำเลยจึงยังไม่ถึงขั้นที่พยายามใช้อวัยวะเพศของตนเองสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย จึงถือว่าลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยยังไม่อยู่ในวิสัยที่จะกระทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดเพียงฐานกระทำอนาจารผู้เสียหายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสเท่านั้น ยังถือไม่ได้ว่าเป็นความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสดังที่โจทก์ฎีกาโต้แย้งไม่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์ สำหรับความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และ 277 ทวิ (1) ประกอบมาตรา 80 ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

สมชาย พงษ์ธา · ชูเกียรติ ตันทวีวงศ์ · สุริยง ลิ้มสถิรานันท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6816/2554>